

Hjørring, 11. April.

Hjørring ældste Vejr-mølle.

I Tilføjning til, hvad Forfatteren Severin Sortfeldt har berettet i „Vendsbyskel Tidende“ Nr. 83 om Præsten Daniel Mussen Chrysofostomus' Bjergløbhed, der bl. a. ogsaa forledte ham til at lade hugge Træ i en Slob, hvor han ingen Rettighed havde, skal jeg oplyse, at nævnte Præst og Tromand var den, der byggede den første Vejr-mølle i Hjørring. I et af Hjørring Magistrat, d. e. Borgmester Hans Jensen, og 11 Raadmænd, udstedt aabent Brev Tirsdag næst efter Søndag Jubiæa 1575, hedder det, at „efterdi her er stor Trang for Maling om Sommeren, naar Tørken er, og om Vinteren, naar Frost er, saa man ikke kan fange malet af de her næstomliggende Vandmøller“, bevilger Magistraten med menige Medborgeres Raad og Samtykke, at Hr. Daniel Mussen, vores kjære Sogneherre, og hans Arvinger maa faa et Stykke af Byens Jord nord for Byen til der paa at sætte en Vejr-mølle. Jordstykket laa østen for Korsbøjen og 4 Veje, i Øst, Vest, Nord og Syd, løb det der omkring, saa Pladsen var belejlig. Af Jorden skulde Præsten og senere Ejere dog aarlig svare 1 Mark til Byens Kasse.

Vi har ogsaa Hr. Daniel, Bispebønnen, som Præst, Tromand og Møller.

Med Hensyn til hans ubekendte Dødsaar skal jeg oplyse, at han endnu levede. Aar 1600 og vistnok er død 1602 „i Døden, som da regerede“, det er i den hvide Pest's Tid, da hele Jylland blev stærkt affolket, Hjørring ogsaa. Om hans Børn og Efterkommere har jeg en Del Optegnelser fra samtidige Billeder ud over det, Hr. Sortfeldt fortæller

E. Rittgaard.

VENDSBYSEL TIDENDE

11. APRIL 1918

Møller og parker i Hjørring

*Pens. lærer H. R. Christensen, Duevej 8, Hjørring, fortæller om
Christiansminde og andre kendte steder i Hjørring omkring
aarthundredskiftet*

Naar man efter 53 aars fravær bosætter sig i sin barndoms- og skoleby, kan man med en enkelt udeladelse sige med Blicher: „— Hvor for'andret!? — Byens indbyggerantal er næsten fordoblet, og nye kvarterer er vokset op i dens omgivelser.

Et nyt kvarter, Christiansminde, er gjort byggemodent. Her laa indtil aar 1967 gaarden Christiansminde. En sidste mindelse om gaarden er dens andedam, nu branddam.

Christiansminde ejedes i mine drengaar af Chr. Jensen Thomsen. Han var handelsmand, opkøbte kreaturer og eksporterede levende kreaturer til Hamborg og slagtede til Norge.

Gaarden havde et areal paa 86 tdr. land og en besætning paa 64 køer, syv heste og tre plage. Hovedbygningen var opført 1852.

Et træk i bybilledet omkring aarthundredskiftet var, at C hr. Jensen Thomsens hustru, Margrethe, kørte rundt i byens gader med mælkevognen og solgte mælk fra mælkejunger, hvorfra hun tappede med en hane. — Naar hun svingede med messingklokken, kom husmødre og tjene-stepiger med kander eller skaale og købte dagens forbrug af mælk.

Da Hjørring fik en vindmølle

Umiddelbart nord for Christiansminde ligger og laa Hjørrings højeste punkt, Christiansminde møllebakke, nu med Hjørrings nye vartegn, det nylig rejste udsigtstaarn. Ogsaa om aftenen, belyst af projektører, ses dets slanke silhouet.

Endvidere er Falcks radiomast og byens vandværksbeholder, smukt camoufleret, anbragt heroppe.

1575 fik byen en haardt tiltrængt vejmølle, hvad den ikke synes at have haft; men beboerne søgte Aastrups og Hæstrupgaards vandmøller. I et tingsvidne, der i den anledning blev udstedt, hedder det bl.a.: „— at vi menige vore medborgeres raad og samtykke haver undt og bevilget denne brevviser, hæderlige og vellærde mand, hr. Daniel Olufsen, og hans arvinger et stykke af byens jord norden for Hjørring, østen

for Korshøjen (Korshøjen var vist det samme som Tullhøj (C. Klitgaard)) til en vejmølle at paasætte, efterdi her er stor trang for maling; om sommeren, naar tørken er, og om vinteren, naar frost er, saa man ikke kan faa malet af de her næstomliggende vandmøller, derfor foreskrevne hr. Daniel Olufsen at skulle have, nyde og beholde til sig og sine arvinger til evindelig ejendom“.

Navngivet i 1807

Men — Hjørring mølle, der var blevet anlagt af præsten Chrysostomus nord for byen, var vist allerede i det 17. aarhundrede flyttet længere mod nord. Den tilhørte 1636 Chr. Therkildsen i Bidstrup og derefter flere ejere.

1807 solgtes møllen med møllegaarden til Rasmus Høberg, som kaldte gaarden Christiansminde.

Aar 1778 bestod møllen ligesom 1807 baade af vind- og hestemølle. Den forrige ejer var prokurator Jens Laursen Østrup. Omkring 1789 byggede prokurator Østrup endvidere et bryggeri, et bageri og et brænderi med kølle; men i en stærk storm, 21. september 1791, brændte baade bryggeriet og bageriet, hvorimod det lykkedes at redde de øvrige bygninger.

Christiansminde mølle, lade og stald brændte i øvrigt igen ved lynnedslag 12. juni 1836, men genopbyggedes.

I aarenes løb fik Christiansminde mølle, eller Store mølle, som den ogsaa kaldtes, et par konkurrenter i nærheden, Aldershøj mølle og Klokager mølle. Chr. Jensen Thomsen holdt en møllerkarl til at passe møllen; men med aarene blev det sløjt med mølleriet, eftersom landbrugerne fik vindmotorer; de mange vindmotorer var et karakteristisk træk for de vendsysselske landskaber.

Livets mølle maler langsomt, men sikkert. — Christiansminde mølle blev omdannet til udsigtstaarn og fik det fornemme navn Bellevue. — Vingerne blev taget ned og mølleværket taget ud. Der var adgang mod en beskeden entré, men foretagendet blev ingen succes, og taarnet brændte.

Sagnet om Klonhøj

Fra det nye taarns platform er der i klart vejr det samme stor-slaaede udsyn horisonten rundt, som der var fra det gamle taarn.

Mod syd ses det højtliggende Børglum klostres massive, hvide bygninger samt klosterkirken. Mod sydvest det hvide Rubjerg fyr, omgivet af klitbakker. Højt paa sin bakke Vennebjerg kirke og i lavlandet Skallerup kirke. — Mod vest en strime af det evigt skiftende hav — Skagerak, med skibe i fart mod syd eller nord. — I nordvest ses Tornby kirke og Hirtshals fyr, efter sigende Danmarks smukkeste. — Mod nord ses det høje Tornby bjerg, mod nordøst og øst Bjergby bakker og bakkerne ved Sindal. — I sydøst er Ilbjerg.

Inden for denne ring ligger hvidkalkede gaarde og huse spredte med tilhørende marker og enge og nærmest Hjørring by, set fra oven, med den ærværdige St. Cathrine kirkes taarn som vartegn.

Dybt under én ses Hjørrings naturpark, Hjørring bjerge.

Umiddelbart øst for bjergene ligger Klonhøj — alias Klenodiehøj. Som navnet antyder, og sagnet fortæller, gemmer den paa en skat, og da nogle borgere en nat var i færd med at hæve skattekiesten, men ikke kunne holde mund, som det paabydes ved den slags lyssky adfærd, sank kisten tilbage i hullet; men en af skattegraverne beholdt en ring i haanden, den blev indsat i St. Hans kirkedør. — Efter overleveringen har byen derfor faaet navnet Hjørring, dvs. Højring.

En af bakkerne i bjergene hedder Galgebakken, det var Hjørrings rettersted, og den 22. juli 1822 fandt den sidste henrettelse sted, en makaber begivenhed med en makaber baggrund.

Hjørring bjerge kaldtes populært Michelsens bakker efter ejeren af Højvalde. De var omkring aarthundredskiftet ret upaaagtet som udflygtssted.

Det hændte dog, at familier satte hinanden stævne dér en sommersondag eftermiddag. Man pakkede madkurvene og drog af sted paa skovtur til Schmidts plantage. Der var en anelse skræmt, hvor nu skihopbakken er. Den kaldtes Schmidts plantage;

som nævnt hed en af Christiansmindes tidligere ejere Schmidt.

En af Hjørrings smaabørnsskoler, frk. Steffensens, havde sin aarlige skoleudflugt til bjergene, hvor man morede sig noget saa dejligt med leg og konkurrencer.

Men det var først, da Hjørring broderlige skyttelav var stiftet, det skete 1895, at bjergene blev et alment kendt udflugtssted.

Paa initiativ af Hjørring byraads plantageudvalg blev det skønne lyngbakkeareal, Hjørring bjerge, erhvervet for nogle faa tusinde kroner. Hjørring fik en naturpark og en turistattraktion halvvejs forsvende.

Vendsyssel Tidende skriver 3. juli 1920:

„Her er det, at det store sangstævne paa søndag holder sin første koncert, og det bliver jo næsten en slags indvielse af bjergene. Nogen skønnere indvielse kunne Hjørring bjerge vel heller ikke faa; men sangstævnet kunne heller ikke let finde nogen mere velegnet plads til sangere og tilhørere, og hvad der næsten er mere, her er saa forunderligt lydbart, at det er helt eventyrligt. Højt oppe paa skraaningerne kan man høre selv ganske svag tale nede fra dalen, og det vil være muligt at følge selv den fineste nuance i sangen“.

Hjørring bjerge har ved kommunens køb og ved den senere fredning oplevet en renaissance, som vist ingen havde drømt om.

Skiftende aarstider

Aar efter aar har aarstider gaaet deres gang over den naturskønne park. Aarets rytme har mange slags vejr — om vinteren, naar en snestorm er gaaet over landskabet og har lagt sig igen, og sneen glitrende hvid dækker bakker og slugter og omegn, er der et eldorado for børn og ungdommen — da gaar turen ad bjergene til med kælke eller ski. Der er sundhed at hente og for tilskuere en gratis fornøjelse.

For skihoppere har skihopbakken en særlig tiltrækning. Her holdes, naar betingelserne er til stede, skihopkonkurrencer med mange tilskuere.

Men vintervejret er omskifteligt, det veksler flere gange i vinterens løb for at gaa mod foråret; men først maa der kæmpes mellem frost og tø. Sneen smelter, og brune og grønne felter kommer til syne. Endelig er den sidste rest af sne borte, og lærker synger over de brune banker.

Langsamt grønnes først dalen, saa buske og bakkesiderne, foråret er over bjergene, det gaar mod sommer. Gyvelen blomstrer gyvelgul, og de vilde rosers rosa blomster glæder øjet og bebuder de dybrøde hyben til efteråret.

Mødre og barnepiger finder i sommertiden i bjergene et fristed uden farer for børnene.

Høsttiden gaar over bjergene og omgivelserne, og med den har lyngen bredt sit lilla blomstertæppe over bakkeskraaningerne, som snart efter bliver klædt i efteraarets brogede farver.

Havets nærhed bliver man mindet om ved at se maager, enkeltvis eller flere i følge i flegmatisk flugt fra hav til hav, i luften ovenover. — Naturen varsler om vinter.

Nordre anlæg

Der fører flere veje fra byen ud til bjergene. — En af dem gaar gennem Nordre anlæg, umiddelbart syd for Christiansminde.

I mine drengaar var Nordre anlæg et skummelt sted og ikke videre anset som legeplads, men et tilholdssted for byens „prinser“ og landevejens „riddere“.

Anderledes nu, nu er der en park, hvor natur og kultur forenes og med en idyl — en skovsø i mindre format med aakander og nøkkeroser paa vandfladen, med guldfisk i vandet og med dunhøns ved søens brydeplads.

Den nu forsvundne Klokager mølle.

Vendsyssel Tidende

Søndag den 28. juni 1970

Det daglige brød

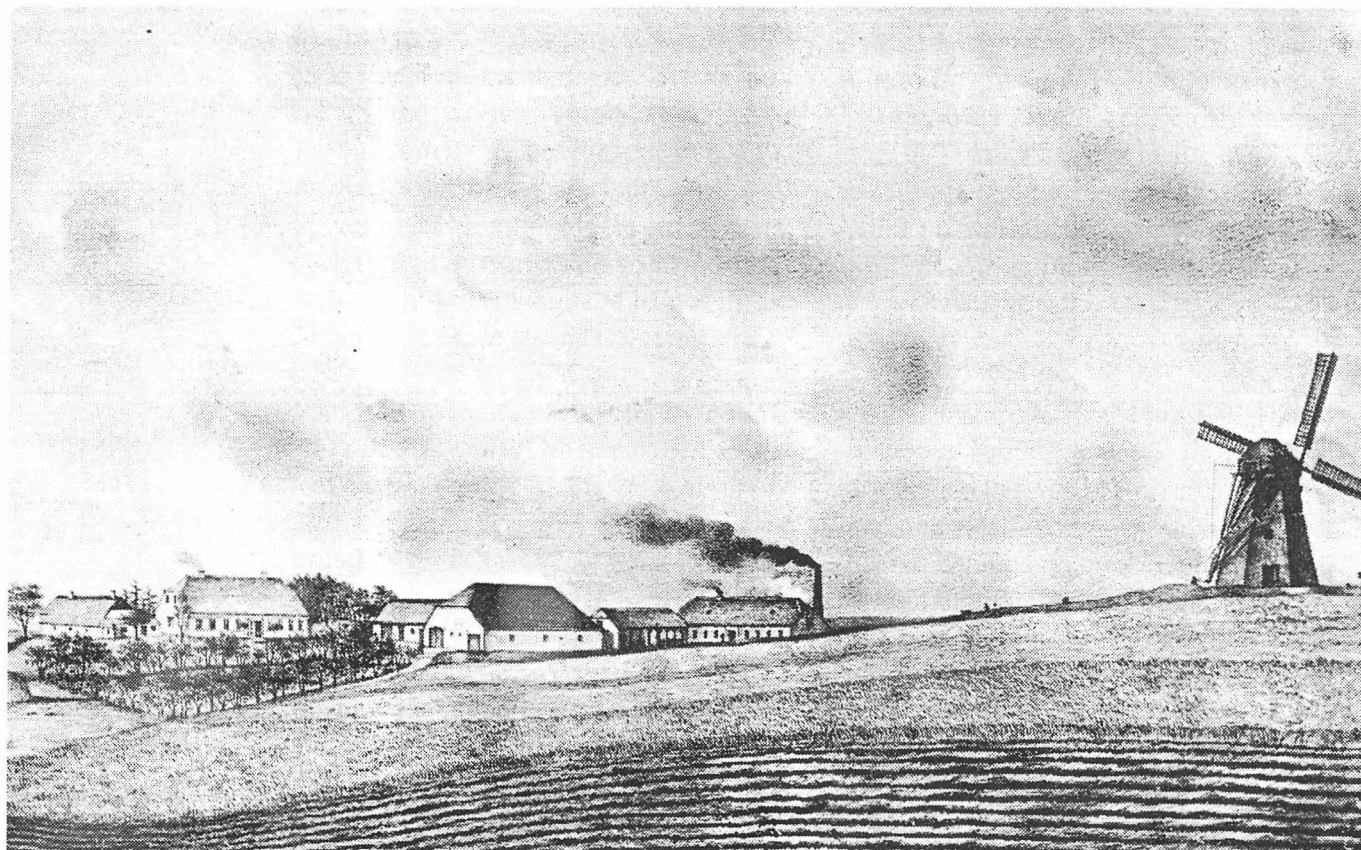
Hverdagskosten har hos de fleste i Hjørring lignet den, man fik på landet, hvor brød, grød og vælling kombineret med sul, ærter, kål og lidt kartofler var hovedbestanddelene. Det er derfor ikke noget mærkeligt i, at brødpriserne og brødets kvalitet var et stadigt tilbagevendende emne i avisen. Der var ustandselig klager over, at brødet både var for dårligt og dyrt. Den møller og bager, som kunne komme først med et tilbud på bedre mel og billigere brød burde derfor have chancen for at få en virkelig god søgning.

Peder Smidt, Christiansminde, vovede springet ind i den mekaniserede tidsalder, da han engang o. 1853 indkøbte en

dampmaskine for at indrette en dampmølle med bageri. Efter en brand på møllegården havde Smidt 1852/53 ladet opføre en ny bygning på 20 fag af grundmur og med tegtag. I huset var der blevet indrettet et fyrbøderi med en skorstent på 18 alens højde og fra 4 til 1 stens tykkelse. Vindmøllen, der stod på bakketoppen nord for gården, brugte Smidt fortsat.

Med landmændenes forøgede foldudbytter skulle man umiddelbart tro, at der var brug for al kapacitet, og med dampmøllen havde Smidt gjort sig mere uafhængig af vejr og vind. Christiansminde Mølle kunne herefter præstere formaling til aftalte tider og levere mel og gryn i ensartede sorter.

*Christiansminde Mølle.
Fotografi efter maleri
ca. 1865. Vendsyssel
historiske Museum.
Møllen var i 1854
byens højest assurede
virksomhed.*

I dampbageriet blev der bl. a. installeret en mekanisk æltemaskine. Æltning af rugbrødsdej med hænderne er et meget hårdt og anstrængende arbejde, så datidens bagere æltede derfor oftest dejen med fødderne. Det kom man nu ud over på Christiansminde Mølle, der herefter takket være mekaniseringen burde kunne levere godt brød i større mængder end noget andet bageri i Hjørring.

Møller Smidt var en mand med en fremtrædende position i byen. Han blev medlem både af Sparekassens direktion og Discontobankens repræsentantskab i 1855. Disse poster forekom åbenbart ikke ham, Sparekassen eller Discontobankens aktionærer uforenelige, da han beklædte begge poster lige til sin død i nov. 1860.³⁴⁾ En overgang var han tilsyneladende rig. Hele virksomheden Christiansminde Mølle var ved brandtaksationen i 1854 blevet vurderet til i alt 30.320 rdl. Han var byens 11'te største skatteyder lige under apotheker Christens og over jernstøber og fabrikant Heidemann. Smidt måtte i 1857 af med 20 rdl. efter næring og hele 83½ rdl. efter formue.

I det lange løb blev dampbageriet dog ikke den succes, som Smidt havde ventet. Den 16. sept. 1857 bekendtgjorde han i Hjørring Amtstidende, at han havde afskediget bagersvend Andersen, der på grund af forsømmelighed havde bagt fordærvet brød af frisk god rug. Det ville bagersvenden ikke have siddende på sig, men fik en kollega til at attestere, at man på Christiansminde efter møllerens ordre havde blandet nyt og gammelt rug sammen i forholdet 2 til 1, og at det udleverede mel undertiden havde været varmt.

Det fif med at blande nyt og gammelt rug sammen, har nok ikke været så ualmindeligt og burde vel heller ikke gøre så meget, hvis kornet vel at mærke var blevet behandlet ordentligt på kornloftet. Værre var det med det varme mel. Men hvem havde ansvaret for oplagringen af melet, mølleriejeren eller sven- den?

Men hvor om alting er: Ikke alt brød, som kom fra Christiansminde har været af god kvalitet.

Måske følte Smidt sig heller ikke helt i vigør længere. I hvert fald bortforpagtede han den den 31. maj 1858 møllen, og allerede et par år efter afgik han som sagt ved døden.

Ved den efterfølgende boopgørelsen kom det for dagen, at passiverne i boet oversteg aktiverne med et par tusind rdl. Investeringerne i dampbageriet havde åbenbart været for store, og så var krisen 1857 kommet. Den havde ramt hårdt og fået priserne til at dykke og renten til at stige. Mølleren var derved i årenes løb blevet meget forgældet.

Der var af fast gæld mod pant eller med anden fortrinsret alt i alt 20.378 rdl. Heraf var de 4.580 rdl. til Sparekassen. Der til kom så det »løse« i alt 5.546 rdl., herunder igen til Sparekassen et beløb på 2.247 rdl.³⁵⁾

Boets administratorer havde herefter uendelige besværligheder med at få møllen solgt. Da Christiansminde Mølle for 3. gang var blevet udbudt på auktion, og da det højeste bud her kun havde været på 12.000 rdl., afslog administratorerne igen at sælge. Men da

Møller Peder Smidt.

greb Sparekassen ind for at undgå at realisere det helt store tab. Den købte simpelthen møllen for 20.098 rdl., hvad der svarede til 2/3 af brandassuranceværdien i 1854.

Hvilken kontrast til ejendomsprisernes himmelflugt o. 1855!

Christiansminde Møllens historie er et eksempel på, hvordan en iværksætter, der investerer dristigt i tillid til en højkonjunktur, kan komme til at betale dyrt, hvis han ikke når at konsolidere sig tilstrækkeligt inden konjunkturomsvinget. Møller Smidt var måske for tidligt ude. Landboerne drog som oftest til den nærmeste mølle, og møller var der mange af, og det er sjældent vindstille i Vendsyssel.

I selve Hjørring var der iflg. folketællingen 1855 4 mølleejere i alt, heraf 1 kvinde. Der var nogen afstand i udvikling og størrelse fra Smidts virksomhed til den betydeligste mølle af de 3 andre: **Langager Mølle** ved Frederikshavnsvejen.

Langager Mølle var en traditionel, hollandsk vindmølle, der var i god stand. Møllen beskrives som veludstyret med en pillekværn, hvis sten var 10 kvarter og 3 tommer i diameter (= ca. 1,65 m.) og 12 tommer tyk. Desuden var der to budtkværne, underliggere, hvoraf den ene var beregnet til at male bark med. Langager Mølle har foruden egnens landmænd åbenbart også betjent byens garvere.

Til møllen hørte der to huse, der var ygget sammen i vinkel med beboelse for en familie i hver. Det største hus

var på 10 fag, hvoraf de 4 fag var avlsbygning. Som så mange andre møllere i datiden har ejeren af Langager Mølle drevet lidt landbrug til selvforsyning. Det hele blev i 1855 takseret til 5.760 rdl.³⁶⁾

I 1856 solgte Niels Christensen det for 7.000 rdl.³⁷⁾ og var derefter en forholdsvist holden mand. Han fik solgt i tide.

Den kvindelige mølle ejer, Lovise Petersen, var i 1855 48 år og fraskilt. Hun boede til leje sammen med sin 13-årige datter hos syersken Nicoline Pedersdatter, Algade 20. Lovise Petersen har bestemt ikke været velstående. Huset Algade 20 var i 1855 præget af fattigdom og overbefolkning. Det var beboet af 8 personer, hvoraf 2 fik fattigbidrag, og af dem blev den ene betegnet som sindsvag. Selv om Lovise Petersen ejede en mølle, drev hun ikke forretningen selv, men havde forpagtet den ud og gik dermed glip af en væsentlig del af fortjenesten. Tilværelsen har været kummerlig i Algade 20.

Kødforsyningen

I Hjørring var der ved folketællingen 55 kun 6 slagtere. Den ene boede på Hjørring mark og drev vel en smule landbrug ved siden af. Slagter Riegel havde bijob som opsynsmand i kommunens fattighus. En tredje af byens slagtere, Jens Jacobsen, havde et lille hus på Nygade 131, der var blevet vurderet til 200 rdl. i 47. Alt dette tyder ikke på, at det i sig selv har været særligt lukrativt at være slagter i Hjørring på den tid. Det beskedne antal af tyende og medhjælpere,

som ifølge folketællingen var knyttet til disse husstande, peger i samme retning. Hjemmeslagtning har simpelthen været det almindeligste i såvel købstad som landdistrikter. Slagteren var en mand, man sendte bud efter, når man af en eller anden grund ikke kunne klare sagerne selv. En del fuskere har vel også givet dette håndværk betydelig konkurrence. Mangen husmand har sikkert haft et lille bierhverv på den måde.

Så det meste af Hjørrings kødforsyning har landboerne og byens avlsbrugere taget sig af.

Den førende slagter i byen var den allerede omtalte M. Madsen, Algade 15. I 1855 fik han indrettet en bindingsværksbygning i Store Kirkestræde til slagtehus. Det har dog været ret primitivt; for brandtaksationen satte vurderingssummen ned fra 180 rdl. til 150.

Hotel Skandinaviens søndre fløj ses til højre. Skråt overfor Skandinavien – midt i billedet – ses et hus med tre skorstene og tre indgangsdøre og stor port indtil gården bagved. Det er matr. nr. 107. Omkring 1860 havde Niels Olsen Lørslev sin bolig og atelier her. Fra Lørslevs hus er der et plankeværk frem til den store toetagers bygning. Det var i 1855 residens for herredsfoged Johan Albert Spärck. Det følgende år blev det overtaget af Sigvard Emil Spärck, der var exam. jur. samt byens tømmer- og produkthandler.

Søndergade set fra Springvandspladsen.

HJØRRING - BOGEN
1993

HJØRRING VEJRMØLLE

CHRISTIANSMINDE

I 1575 udlagde Hjørring by's borgere et område af markjorderne nord for byen og østen for "Korshøjen" til en hårdt tiltrængt vejrmølle med tilhørende landbrug. Under vintrenes frost og somrenes tørke kunne vandmøllerne - og det vil i dette tilfælde specielt sige Åstrup, Hæstrup, Kjærsgård og Pors vandmøller - ikke klare kornmalingen, og "Hjørring Bjerger" var med sin høje og frie beliggenhed et oplagt sted at anbringe en vindmølle.

Initiativtager og den første mølle ejer var præsten, Oluf Danielsen eller Oluf Chrysostmos. Med skiftende ejere og forpagtere, deriblandt godsejere, byfogeder, en købmand, en prokurator og en tiendekommissionær førtes den ret betydelige ejendom videre med vekslende produktion, såsom mel, brød, øl og brændevin. I 1600-tallet er møllen muligvis blevet flyttet et stykke nordpå.

I 1778 fik den daværende ejer, prokurator Jens Laursen Østrup, også indrettet en heste-mølle. Heller ikke med vejrmøllen har kapacitetem åbenbart ikke været helt tilstrækkelig.

I 1789 havde samme ejer fået indrettet bryggeri, bageri og brændevinsbrænderi. Det nedbrændte blot 2 år senere, men blev genopført.

I 1807 overtog tiendekommissionær Rasmus Høeberg ejendommen, og 4 år senere fik han ifølge bevilling lov til at kalde ejendommen "Christiansminde". Hvem denne "Christian" er står endnu hen i det uvisse, skønt det faktisk var det spørgsmål, der var den første begyndelse til disse sider om Hjørring Bjerger.

I 1831 overtog Peter Smidt ejendommen. 5 år senere brændte mølle, lade og stald efter lynnedslag. Det hele blev genopbygget, og det blev udvidet med et bageri.

I 1858 blev der indgået en 7½-årig forpagtningskontrakt med Niels Mathias Peter Wandberg og Frederik Ferdinand Michelsen. Disse to købte ejendommen på en auktion i 1862, efter at Peter Smidt var død 2 år før.

I 1875 afstod Michelsen sin del til Wandberg og blev proprietær på "Højvælde", umiddelbart nord for Lyngbakkerne.

Det ser ud som om mølleriet blev standset ca. 1900, idet møllehat og møllevinger ifølge nogle fotografier i 1903/05 er blevet erstattet af en udsigtskabine. Avlsbygningerne blev nedbrændt 1965 og stuehuset nedrevet 1967. Med udstykningen i 1968 er dammen og gadenavnet alt hvad der er tilbage af "Christiansminde".

HJØRRING VEJRMØLLE OG GÅRDEN CHRISTIANSMINDE

EJERE OG BRUGERE.

- 1575 Vejrmøllen rejses. Initiativtager: præsten Daniel Olufsen
- 1636 Christen Therkildsen i Bidstrup
- 1657 Claus Unger i Villerup
- 1699 Anders Paulin, byfoged i Hjørring
- 1735 Kirstine Andersdatter Paulin, gift med Rasmus Juel
Rasmus Juel, byfoged i Hjørring
- 1739 Christen Nielsen Møller i Åstrup mølle
- 1743 Christen Madsen (bruger), den foregående er stadig ejer
- 1748 Appelone Andersdatter Sand, gift med Jens Hvid
Jens Hvid
Christen (Mikkelsen) Aagaard, købmand
- 1778 Jens Laursen Østrup, prokurator
- 1807 Rasmus Høeberg, tiendekommissionær
- 1811 Gården får bevilling til navnet "Christiansminde"
- 1831 Peter Smidt
- 1852 Ny hovedbygning opføres
- 1858 28 tdr. ld. udstykkes til rebslager. Gården overtages i forpagtning for 7½ år af Niels M.P. Wandberg og Frederik F. Michelsen
- 1860 Palline Hoyer, Peter Smidts enke
- 1862 Wandberg og Michelsen køber gården på auktion
- 1884 Michelsen afhænder sin del til Wandberg og overtager selv "Højvælde"
- 1890 Christen Jensen Thomsen er mølleeejer
- 1901 Møllen er ophørt som mølle
- 1903 Møllen er omdannet til udsigtstårn
- 1914 Gården ejes af Einar Martinussen Thomsen
- 1934 Niels Kræmmer, proprietær (auktionsholder)
- 1937 Osvald Andersen, avlsbruger (stadig i 1956)
- 1960 Frode Johs. Jjøderum, gårdbestyrer
- 1962 Bruno M. Gregersen, ingeniør, ejer -
Erik H. Larsen, bestyrer
- 1964 Niels A. Jensen, bestyrer
- 1965 Avlsbygningerne nedbrændes
- 1968 Gården er ophørt som landbrug og nedrevet